

nogen Ulykke, om vi ikke straks naaede den allerfuldkomneste Lov, og det er navnlig ud fra den Tankegang, jeg er gaaet med som Forslagsstiller til dette Ændringsforslag. Jeg har ligesom den ærede Ordfører ikke saa faa Betæneligheder i Anledning af de kyndige Artikler, som ere fremkomne om denne Sag. Jeg indser meget vel det berettigede i dem. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa den Side af Sagen, men kun udtale min Glæde over, at hvor forskellige den højtærede Justitsministers og Udvalgets Anskuelse maaske end ere paa dette Punkt, maa dog Udvalget, og jeg haaber ogsaa det høje Ting, paaskønne, at den højtærede Justitsminister har Interesse for selve Sagen og har et Ønske om at faa de ret forkvaklede Navneforhold her i Landet ændrede paa god Maade.

Oscar Hansen: I meget store Kredse hersker der vistnok en alvorlig Taknemmelighed over for de Mænd, som nu i et Par Aar have sat denne Sag i Bevægelse, og i den videnskabelige Kritik, der, som den ærede Ordfører omtalte, er fremkommen i den senere Tid, vil den ærede Ordfører i Virkeligheden ogsaa finde denne Taknemmelighed udtalt. Jeg skal saaledes nævne Hr. Fejlberg, som taler paa Filologernes Vegne og netop i deres Navn bringer Udvalget en Tak, fordi det har bragt denne Sag et stort Skridt frem og, som Hr. Fejlberg udtrykke sig, har gjort et stille Arbejde, som nok skal komme til at sætte Frugt. Sagen er bleven rejst her i dette Ting i Samlingen 1874—75 efter Anmodning fra en Del Beboere i Jylland, der søgte at faa hele dette Forhold ordnet. Der synes altsaa i Befolkningen allerede den Gang, i 70erne, at have været en Trang dertil, men denne Trang fra 70erne er steget i overordentlig Grad efter 1880, det Aar, som staar som et Vendepunkt i hele den danske Navnegivnings og Navnevalgs Historie. Det er ikke alene fra disse Beboere, som have indgivet dette Andragende til Tinget, at man kan hente Vidnesbyrd om Interesse for Sagen, men man kan ved blot at tage en hvilken som helst Vejviser eller Adresseavis faa et Vidnesbyrd om, hvorledes disse Forhold efterhaanden have naaet en Styrke og en Uhygge, saa at det ikke kan blive ved at gaa saaledes, navnlig ikke efter at visse ministerielle Skrivelser ere blevene sendte ud omkring i Landet. Jeg skal tillade mig efter et lille Udklip fra Berlingske Tidende for 12te August 1884 at fremdrage blot nogle faa Enkeltheder. Udklippet vedrører almindelig Skolelærer-

eksamen, som blev afholdt fra 9de til 11te Juni inklusive. Der staar deri: *Meget due- lig:* Peter Nielsen, J. Chr. Nielsen, N. J. Nielsen og Christen Nielsen. *Duelig:* S. Nielsen, S. P. Nielsen, L. P. Nielsen, N. Nielsen, R. Nielsen, L. Nielsen, L. A. Nielsen, H. P. Nielsen og N. Nielsen. Det var den Dags Frugt og den Dags Høst. Der er, som sagt, i meget store Kredse vakt Opmærksomhed for hele denne Sag, og ikke mindst i videnskabelige Kredse er man bleven meget betænkelig, ikke over den Maade, hvorpaa Udvalgets Medlemmer have arbejdet paa de to tidligere Forslag, men over det foreliggende Forslag, idet man mener, at det vil standse Nydannelser paa det danske Navneomraade og ødelægge det danske Sprog for det danske Folk, for saa vidt det vedrører den Benævnelse, hvorpaa man Mand og Mand imellem kender hinanden. Sagen er af Vigtighed, thi blandt alt det, som ellers skiller det danske Folk, er der kun en eneste Ting, som er fælles, og det er Sproget, gennem hvilket vi alle kende hinanden og kunne høre, at vi høre sammen. En Synd, en Krænkelser mod Sproget bør i Virkeligheden paatales, og jeg tror, at vi her i Tinget maa være taknemmelige mod de Videnskabsmænd, der have slaaet Allarm mod den Maade, hvorpaa man her tænker sig at ændre det. Der fandtes oprindeligt ikke Slægtsnavne i det danske Sprog. Hvis en Mand skulde have sit Barn døbt, stod der i Kirkebogen: „Peter Niensens Søn er bleven døbt med Navnet Niels“, og saa hed han Niels, ikke mere, men det var ogsaa nok, og naar han voksede til, kom han som Knøs til at hedde Peters Niels og siden Niels Petersen, og dette var ens for adelige og borgerlige. Slægtsnavne hørte ikke hjemme i vore sproglige Dannelser. Saaledes vedblev Forholdet, indtil Frederik den 2den søgte at indføre tysk Skik her i Landet. Den holstenske Adel, med hvilken Frederik den anden var snævert forbunden, havde nemlig faste Slægtsnavne, og Kongen ønskede, at den danske Adel ligeledes skulde antage saadanne. Den opfyldte hans Ønske og i Løbet af en Snes Aar bleve de danske Adelsnavne lavede gennemgaaende med god Sans for vort danske Sprogs og Kulturs Ejendommeligheder. I Befolkningen vedblev imidlertid det gamle Forhold at bestaa. Slægtsnavnene hørte man ikke i den store Befolkning, og der gik ogsaa lang Tid, inden Adelslægterne lærte at forstaa, hvad Slægtsnavn egentlig var. Jeg skal fremdrage et Par karakteristiske Tilfælde, som forleden Dag bleve omtalte